

РЕШЕНИЕ

№ 20030

гр. София, 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 41 СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА

при участието на секретаря НИКОЛЕТА СТ. И.А
като разгледа докладваното от МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА Гражданско дело № 20231110121079 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 235 ГПК.

Образувано по искова молба, подадена от Н. И. Д. срещу "В. и В. М. М., с която са предявени иски с правно основание чл. 79, ал. 1, вр. чл. 365 ЗЗД, вр. чл. 92 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за следните суми:

- 7600 лева, представляваща главница по сключен между страните на 10.06.2020 г. договор за спогодба към договор за консултантски услуги от 06.01.2020 г., ведно със законната лихва от 24.04.2023 г. до окончателното плащане;

- 450 лева, представляваща възнаградителна лихва, дължима по сключения между страните договор за спогодба за периода 01.07.2021 г. – 01.03.2023 г.;

- 760 лева, представляваща неустойка за забава за периода 10.12.2021 г. – 22.03.2022 г., дължима по сключения между страните договор за спогодба;

- 772,67 лева, представляваща лихва за забава в размер на законната за периода 23.03.2022 г. – 23.03.2023 г., начислена върху вземането за главница в размер на сумата 7600 лева.

Ищецът твърди, че на 06.01.2020 г. между страните е бил сключен писмен договор за консултантски услуги, по силата на който се е задължил да предостави такива на ответното дружество. Договорът е бил сключен с „В., и В. М. в негово лично качество. Твърди се, че и двамата ответници са били възложители по договора и са се задължили солидарно да отговарят за задължението за заплащане на дължимото по договора възнаграждение в размер на сумата 12 100 лева с падеж – тридневен срок от съставяне на протокол за приемане на работата. Поддържа, че на 08.06.2020 г. е бил подписан протокол, с който извършената по договора работа е била изцяло приета без възражения от страна на възложителя.

На 10.06.2020 г. страните са сключили договор за спогодба, по силата на който ищецът се съгласил да се разсрочи изпълнението на задължението на възложителите за заплащане на дължимото възнаграждение, като било уговорено да се начислява възнаградителна лихва за периода на разсрочването в размер на 7,5 % годишно. На 31.07.2020 г. е била заплатена сумата от 3000 лева, а на 30.06.2021 г. – сумата от 1500 лева. Остатъкът от главницата в размер на сумата 7600 лева не е бил погасен. Претендира се договорна лихва за периода 01.07.2021 г. – 01.03.2023 г. Въз основа на клаузата на чл. 4 от договора за спогодба се претендира неустойка за забава за периода 10.12.2021 г. – 22.03.2022 г. в размер на сумата 760 лева. Ищецът счита, че му се дължи и лихва за забава за период, различен от забавата, за която има право на неустойка, в размер на сумата 772,67 лева за периода 23.03.2022 г. – 23.03.2023 г. Претендират се разноските, свързани с обезпечителното производство по обезпечение на претенциите на ищеца, както и сторените по делото разноски.

Ответникът В. М. М. е подал отговор, с който оспорва предявените искове. Акцентираща, че по процесните договори се е задължил да отговаря в качеството на поръчител за задълженията на „В. към ищеца. Счита, че с изтичане на шестмесечния срок по чл. 147, ал. 1 ЗЗД и доколкото кредиторът не е упражнил правата си в този срок, то и отговорността му е погасена, а предявените претенции – недопустими и неоснователни. Заявява искане за прекратяване на производството по отношение на него, а в условията на евентуалност – за отхвърляне на същите. Претендира разноски.

Ответникът „В., уведомен за производството по реда на чл. 50, ал. 2 ГПК, не е подал отговор в срока по чл. 131 ГПК.

Въз основа на съвкупна преценка на събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства и при съобразяване становищата на страните, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

По искането на ответника М. за прекратяване на производството спрямо него с оглед изтичане на срока по чл. 147, ал. 1 ГПК, доколкото характерът и обемът на отговорността на този ответник е спорна между страните, то и съдът приема, че спорът следва да се разгледа по същество, като се обсъди възражението на ответника, че се е задължил да отговаря като поръчител за задълженията на дружеството, произтичащи от процесните договори.

Не са спорни между страните и като такивава изрично са обявени от съда с доклада по делото следните обстоятелства: че между ищеца и ответника „В. са били сключени договор за услуга и договор за спогодба с описаното в исковата молба съдържание, че по договора за услуга работата на изпълнителя е била приета, с оглед което за последния е възникнало вземане за възнаграждение в размер на 12 100 лева, от които непогасена е останала сумата 7600 лева, че във връзка с това задължение е бил сключен договор за спогодба, с който са уговорени падежи на разсрочено плащане на сумата, както и дължимост на възнаградителна лихва за периода на разсрочване, а при настъпване на забава – неустойка за забава. Не е спорно също така че падежът на задълженията е настъпил и същите не са погасени от ответниците.

Ответникът М. не оспорва, че се е задължил да отговаря по процесните договори, като възраженията му са в насока, че се е задължил да гарантира задълженията на длъжника в качеството на поръчител, срещу който кредиторът не е упражнил правата си в срока по чл. 147, ал. 1 ЗЗД.

Като доказателства по делото са приети процесните договор за консултантска услуга от 06.01.2020 г. и спогодба към същия от 10.06.2020 г.

Видно е от съдържанието на договора за услуга, че същият е сключен между „В., представлявано от управителя В. М., както и солидарно в лично качество, като физическо лице, от една страна, като възложител, а от друга – Н. И. Д., като консултант, с предмет предоставяне на консултантски услуги на възложителя. С чл. 2 от договора възложителят се е задължил да заплати на консултанта уговореното възнаграждение в размер на 12 100 лева, платимо в тридневен срок от съставяне на протокол за приемане на работата. Договорът е подписан за възложителя от В. М. и е положен печат на „В..

Както се посочи, не е спорно, че на 08.06.2020 г., след изтичане на уговорения срок на договора за услуга, е подписан протокол за приемане на работата по договора за услуга от 06.01.2020 г. между „В., представлявано от ответника М. в качеството на управител, както и солидарно в негово лично качество като физическо лице, а от друга страна Н. Д.. Същият съдържа изявление на възложителя, че приема работата без забележки. Потвърдено е задължението на възложителя да заплати уговореното възнаграждение в размер на 12 100 лева. За възложителя е положен подпис от В. М. и печат на „В..

На 10.06.2020 г. е подписан договор за спогодба между същите лица – „В., представлявано от В. М. в качеството на управител, както и солидарно в негово лично качество като физическо лице, като възложител, и Н. Д., като консултант. Със същата възложителят е признал, че не е изпълнил задължението си да заплати уговореното с договора за консултантска услуга, като е предвидено да се разсрочи изпълнението на това задължение и да се дължи възнаградителна лихва в размер на 908,63 лева /в размер на 7,5 % годишно до нейното пълно погасяване/. Чл. 3 съдържа погасителен план, като е видно от същия, че страните са се съгласили, че дължимата сума за главница е в размер на 12 100 лева, тази за възнаградителна лихва е в размер на 908,63 лева, а задължението следва да бъде изплатено в периода 15.07.2020 г. – 10.12.2021 г. Съгласно чл. 4 от договора за спогодба при забава в плащанията е предвидено да се дължи неустойка в размер на 0.1 % дневно от дължимата сума за всеки просрочен ден, но не повече от 10 % от размера на сумата по чл. 1. С клаузата на чл. 5 е предвидено, че при неплащане на повече от две вноски съгласно уговорените срокове, цялото вземане става предсрочно изискуеми и се дължи законна лихва. Спогодбата съдържа отбелязване, че лихвите в спогодбата са били изчислени в размер на законната лихва, но страните се съгласяват, че възнаградителната лихва ще се дължи в размера на по чл. 2 в размер на 7,5 % на годишна база. Забележката е подписана от В. М. и Н. Д..

От публичната информация, достъпна по партидата на ответника „В. в ТРРЮЛНЦ е видно, че в периода 23.06.2010 г. – 30.06.2023 г. В. М. е бил съдружник в дружеството, а в периода 23.09.2009 г. – 27.09.2022 г. е бил управител на търговеца. Според действащия устав на дружеството през времето,

през което В. М. е бил управител на „В., дружеството се е представлявало от всеки от двамата управители поотделно.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Предявени са искове с правно основание предявени искове с правно основание чл. 79, ал. 1, вр. чл. 365 ЗЗД, вр. чл. 92 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По същите в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване, че между страните е бил сключен договор за услуга, а във връзка с последния – договор за спогодба, че е изправна страна по същите, че с договора за спогодба страните са уредили отношенията си, произтичащи от договора за услуга, като са уговорили дължимостта на възнаградителна лихва във връзка с разсрочване на падежа на главното вземане, както и дължимостта на неустойка за забава. В тежест на ищеца е да установи по делото уговорената солидарност и качеството на ответника М. на главна страна по договора за услуга, респ. по договора за спогодба. По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД е да установи наличието на главен дълг с настъпил падеж.

В тежест на ответника е да докаже възраженията си, а именно, че се е задължил да отговаря в качеството на поръчител за задълженията на „В. по договора за услуга, респ. по договора за спогодба, както и че е изтекъл шестмесечният срок от настъпване на падежа на задълженията по договора за спогодба.

Както е прието с решение № 24/03.04.2013 г. по т. д. № 998/2011 г. на I т. о. на ВКС съгласно чл. 121 ЗЗД солидарност между двама длъжници възниква по силата на закона или ако е уговорена между страните. Посочено е, че такава може да възникне, когато длъжниците са съдлъжници, а също и при договор за поръчителство, но двете хипотези са различни. Солидарно създадени са лицата, които са получили паричната сума общо, без разграничение каква част поема всяко едно от тях и независимо от това на кое от тези лица е предадена фактически, като кредиторът може да претендира пълния размер на предоставения заем от всеки един от длъжниците. Солидарна отговорност възниква и при договор за поръчителство - чл. 141, ал. 1 ЗЗД, когато едно лице отговоря пред кредитора за изпълнение на задължението на длъжника, или в случая на договор за заем, поръчителят отговаря пред кредитора за връщане на паричната сума, без да е получил същата в собственост.

Солидарната отговорност е налице във всички случаи, когато кредиторът има възможност да изисква от всеки от длъжниците цялото си вземане, като изпълнението на един погасява дълга и освобождава всички длъжници (чл. 122 ЗЗД). Общите правила, уредени в чл. 121-127 ЗЗД, са приложими за всички случаи, когато е налице пасивна солидарност, стига нещо друго да не е уговорено. Разликите се следват, както от изрично съдържащите се в този смисъл уговорки, така и от основанието за възникване на солидарността.

Съдът трябва да установи вида на солидарната отговорност, според основанията за нейното възникване, за да определи спецификата на конкретните облигационни отношения.

В конкретния случай въз основа на анализа на приетите писмени

доказателства по делото, съдът приема, че договорът за консултантска услуга е сключен за предоставяне на консултации на възложителя по въпроси, свързани със СЕО оптимизация на интернет уебсайт и извършване на доставки и продажби в софтуер на електронен магазин. Установено е, че както по договора за консултантска услуга, така и по договора за спогодба, на едната договаряща страна са посочени две лица – „В. и В. М., който по това време е бил управител и съдружник в дружеството, т.е. лице, което е било пряко ангажирано и заинтересовано от дейността на търговеца. Изрично е посочено, че между „В. и В. М. в лично качество е налице солидарност, която съдът приема, че се разпростира, както върху правата по договорите, така и по отношение на задълженията, произтичащи от тях. Липсват основания да се сподели тезата на ответника М., че се касае за възникване на облигационна връзка по договор за поръчителство, тъй като никъде в договорите за услуга, респ. този за спогодба, не са налице уговорки за акцесорност и несамостоятелност на задължаването му, присъщи за този правен институт. Не са налице данни В. М. да е подписал договорите, за да гарантира чуждо задължение. Обратно - той е посочен като възложител по договора, като е поел солидарност за задълженията на възложителя по същия. Следователно, не би могло да се обсъжда погасяване на задълженията му по реда на чл. 147, ал. 1 ЗЗД.

С оглед изложеното и съдът приема, че изначално задълженията по договорите са поети от двамата възложители солидарно, т.е. налице е т.нар. изначално встъпване в дълг, с оглед което и материалната легитимация на страните по делото е установена.

Следва да се даде отговор на въпроса за какъв размер предявените иски са основателни.

Ответниците не твърдят и не установяват претендираните вземания да са заплатени. Следователно и искът за главница е установен по основание и размер за сумата от 7600 лева, доколкото всички вноски по погасителния план, съдържащ се в чл. 3 от договора за спогодба, са с настъпил падеж. Тази претенция следва да бъде изцяло уважена.

По иска за договорно възнаграждение върху главницата, следва да се посочи, че с договора за спогодба страните са уговорили върху непогасената част от главницата да се дължи възнаградителна лихва в размер на 7,5 % на годишна база за периода от сключването на договора за спогодба /10.06.2020 г./ до 10.12.2021 г., т.е. за периода на разсрочване на задължението. Съдът приема, че подобна уговорка е допустима, доколкото изпълнителят, който е титуляр на вземането за възнаграждение, се е съгласил да се разсрочи неговата дължимост срещу възнаграждение за периода на разсрочването. В случая се претендира възнаградителна лихва за периода 01.07.2021 г. до 01.03.2023 г. Следва да се посочи обаче, че възнаградителна лихва е уговорено да се дължи за периода по погасителния план, а датата на последната погасителна вноска е 10.12.2021 г. По мнение на настоящия съдебен състав след посочения момент и доколкото е настъпил крайният падеж на задълженията по договора за спогодба, то и не е налице основание да се начислява възнаградителна лихва върху дължимите суми след прекратяването на договора с изтичане на уговорения между страните срок. Още повече в случая страните са уговорили дължимост на възнаградителната

лихва съгласно погасителния план по чл. 3 от спогодбата. Следователно и тази претенцията е основателна и следва да се уважи за периода 01.07.2021 г. до 10.12.2021 г. и съобразно сумите по погасителния план за този период, които са в размер на сумата **105,34 лева**. За разликата до пълния предявен размер и за периода 11.12.2021 г. – 01.03.2023 г. искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

С договора за спогодба страните са уговорили дължимост на неустойка за забава с краен предел от 10 % от сумата за главница. Съгласно чл. 92, ал. 1 ЗЗД неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Неустойката представлява договорен способ, при който страните при сключване на договора уговарят начин на обезвреда за едната страна по договора, ако е допуснато неизпълнение от насрещната страна на договорно правоотношение. В хипотезата, когато е уговорена неустойка, страната не е длъжна да доказва вредите си, а има правото да претендира уговорената в нейна полза неустойка. За да бъде действителна клаузата за неустойка, необходимо е неустойката да съответства на нейните обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции.

Съгласно разясненията, дадени с тълкувателно решение № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС, начинът на определяне на неустойката, както и границите на същата, не са уредени с императивни правни норми, поради което договарянето ѝ без краен предел, както и евентуалната ѝ прекомерност, сами по себе си не водят до нищожност на клаузата за заплащане на неустойка. Неустойката следва да се приеме за нищожна на основание чл. 26, ал. 1, предл. 3 ЗЗД, когато единствената цел, за която е уговорена, излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Преценката за нищожност се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора при съблюдаване и на примерно изброените критерии като естеството им на парични или на непарични и размерът на задълженията, изпълнението на които се обезпечава с неустойка; дали изпълнението на задължението е обезпечено с други правни способи - поръчителство, залог, ипотека и др.; вида на уговорената неустойка (компенсаторна или мораторна) и вида на неизпълнение на задължението - съществено или за незначителна негова част; съотношението между размера на уговорената неустойка и очакваните от неизпълнение на задължението вреди. В случая не се констатира основание съдът да приеме, че договорената от страните с договора за спогодба неустойка излиза извън присъщите ѝ функции. Следователно и искът е установен в своето основание.

Претендира се дължимостта на мораторна неустойка за периода от настъпване на крайния падеж на договора до 22.03.2022 г. или за 102 дни. Забавата за плащане на целия остатък от дълга настъпва, считано от 11.12.2021 г. Следователно и претенцията е основателна за пълния предявен размер от **760 лева** и за периода от 11.12.2021 г. до 22.03.2022 г.

Заявена е претенция и за лихва за забава по чл. 86, ал. 1 ГПК върху сумата за главница за периода от 23.03.2022 г. до 23.03.2023 г. Доколкото с договора за спогодба са уговорени падежи на задължението за главница, същите са настъпили и не се претендират обезщетения за забава за едни и същи периоди, то и искът за мораторна лихва следва да се уважи за целия исков период, доколкото е

установено, че забава е настъпила с изтичането на крайния срок за погасяване на задълженията. Чрез онлайн лихвен калкулатор по реда на чл. 162 ГПК съдът намира иска за основателен по размер за сумата 797,28 лева. Ищецът претендира по-малка сума, с оглед което и искът следва да се уважи за пълния предявен размер от **772,67 лева**.

Относно разноските:

При този изход от спора право на присъждане на съдебни разноски възниква и за двете страни.

Ищецът претендира разноски освен за настоящото, а също и за обезпечителното производство е неговите две фази – съдебна и изпълнителна. Настоящият съдебен състав следва да се произнесе и по въпроса за дължимостта на тези разноски, доколкото с Тълкувателно решение № 6/2012 г., ВКС, ОСГТК е възприето разрешението, че отговорността за разноски при обезпечаване на иска се реализира при постановяване на решение, с което се разглежда спора по същество и съобразно неговия изход.

Установява се, че сторените от ищеца разноски в настоящото производство са в размер на сумата 383,81 лева за заплатена държавна такса и сумата 1800 лева с вкл. ДДС – заплатено по банков път адвокатско възнаграждение. Ответникът е заявил възражение по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК, което съдът приема за неоснователно. От една страна заплатеното от ищеца на процесуалния му представител адвокатско възнаграждение надвишава минималния размер по Наредба № 1/2004 г. със сума в размер на 200 лева. От друга страна, ответникът е заплатил адвокатско възнаграждение на своя процесуален представител в размер на същата сума – 1500 лева. Ето защо и разноските за исковото производство не следва да бъдат намалявани.

За обезпечителното производство се претендират заплатената във връзка със същото държавна такса в размер на сумата 40 лева и заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на сумата 960 лева с ДДС. Следва да бъде разгледано възражението на ответника по чл. 78, ал. 5 ГПК. Като съобрази разпоредбите на чл. 7, ал. 7, вр. ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения съдът приема, че тези разноски не са прекомерни и също не подлежат на намаляване.

По отношение на претендираните разноски, сторени по делото по описа на ЧСИ С. П., образувано въз основа на обезпечителната заповед, издадена в производството по обезпечаване на бъдещ иск, следва да се посочи, че за молителя в това производство не съществува правна възможност разноските по налагане на обезпечителните мерки да бъдат събрани по друг ред, вкл. и директно от съдебния изпълнител в рамките на образуваното пред него производство. Това производство няма характер на изпълнително такова по смисъла на ГПК, тъй като липсва изпълнителен титул в полза на ищеца, въз основа на който те да бъдат събрани от съдебния изпълнител. Дължимостта на тези разноски от ответника е обусловено от положителния за ищеца изход по исковото дело, с оглед което и съдът приема, че съдебният изпълнител не е компетентен нито да признава, нито да събира разноски на която и да е страна в производството по чл. 400, ал. 2 ГПК. Ето защо в решението си по съществото на спора иският съд следва да

разпредели отговорността за разносните, направени и в производството по налагане на обезпечението. Установява се, че сторените в хода на производството пред ЧСИ П. са в размер на сумата 138 лева с вкл. ДДС – за образуване на делото, за извършване на 2 бр. справка, за налагане на 3 бр. запора и за изпращане на 2 бр. съобщения до ответниците по обезпечението. Ищецът претендира сумата от 132 лева, за които е представил платежно нареждане да са заплатени по сметка на ЧСИ П. такси във връзка с допуснатото обезпечение /в платежното нареждане изрично е посочен номета на ч.гр.д. 15523/2023 г. на СРС/. Претендира се и адвокатско възнаграждение за образуване на изпълнителното дело пред ЧСИ С. П. в размер на сумата от 240 лева с вкл. ДДС. Макар да се установява разноски за адвокатско възнаграждение да са реално извършени за образуване на това производство, съдът приема, че същите не подлежат на възмездяване. Производството пред съдебния изпълнител, с което се привежда в изпълнение издадена обезпечителна заповед в производството по обезпечаване на бъдещ иск, е част от последното, а по съществото си не е изпълнително производство. Неговите функции и цели са единствено да са обезпечи имущество, от което молителят да се удовлетвори при евентуално признаване на вземанията му с влязъл в сила съдебен акт. Производството пред съдебния изпълнител няма самостоятелен характер, то е част от обезпечителното производство, а с оглед разпоредбата на чл. 78, ал. 1 ГПК на страната се следва едно възнаграждение за адвокат. В случая съдът уважава претенцията за разноски за адвокатско възнаграждение в обезпечителното производството пред съда, с оглед което и по арг. от разпоредбата на чл. 78, ал. 1 ГПК, доколкото на страната се следва 1 адвокатско възнаграждение, то и в тази част /за претендираните разноски в размер на сумата от 240 лева с ДДС/ искането на ищеца не следва да се уважава.

Съобразно изхода от спора на ищеца следва да се присъдят разноски, както следва: **2105,26 лева** за настоящото производство и **1091,29 лева** за производството по обезпечаване на бъдещите иски в неговите две фази.

Ответникът също има право на разноски на основание чл. 78, ал. 3 ГПК. Претендира се адвокатско възнаграждение в размер на сумата 1500 лева, заплатени в брой на процесуалния представител на страната. Съобразно изхода от спора в тежест на ищеца следва да се възложи сумата от **53,95 лева**.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „В., ЕИК 121129024, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1870, „, и **В. М. М., ЕГН *******, с адрес: гр. София, „ да заплатят **солидарно** на **Н. И. Д., ЕГН *******, с адрес: гр. София, „, на основание 79, ал. 1, вр. чл. 365 ЗЗД, вр. чл. 92 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД следните суми: **7600 лева**, представляваща главница по сключен между страните на 10.06.2020 г. договор за спогодба към договор за консултантски услуги от 06.01.2020 г., ведно със законната лихва от 24.04.2023 г. до окончателното плащане; **105,34 лева**, представляваща възнаградителна лихва, дължима по сключения между страните договор за спогодба за периода 01.07.2021 г. – 10.12.2021 г.; **760 лева**,

представляваща неустойка за забава за периода 10.12.2021 г. – 22.03.2022 г., дължима по сключения между страните договор за спогодба; **772,67 лева**, представляваща лихва за забава в размер на законната за периода 23.03.2022 г. – 23.03.2023 г., начислена върху вземането за главница в размер на сумата 7600 лева, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за възнаградителна лихва за разликата над уважения до пълния предявен размер от 450 лева и за периода 11.12.2021 г. – 01.03.2023 г.

ОСЪЖДА „В., ЕИК 121129024, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1870, ., и **В. М. М., ЕГН *******, с адрес: гр. София, . да заплатят на **Н. И. Д., ЕГН *******, с адрес: гр. София, ., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата **2105,26 лева**, представляваща разноски за производството по гр.д. № 21079/2023 г. по описа на СРС, ГО, 41 състав и сумата **1091,29 лева**, представляваща разноски по ч.гр.д. № 15123/2023 г. по описа на СРС, ГО, 35 състав и обезп.д. № 706/2023 г. по описа на ЧСИ С. П., рег. № 921, район на действие: СГС.

ОСЪЖДА Н. И. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ., да заплати на **В. М. М., ЕГН *******, с адрес: гр. София, . на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата **53,95 лева**, представляваща разноски за производството по гр.д. № 21079/2023 г. по описа на СРС, ГО, 41 състав.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба, подадена до Софийски градски съд чрез Софийски районен съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____